

Zajmentes közeg

Szegény Dzsoni és Árnika - Tar Renáta, Szabó Viktor

Annyira egyszerűnek tűnik a recept, hogy szinte belepirul a monitor, ha megint beleütöm, de megteszem: 1) a gyerekelőadás nem gügyögős, 2) a gyerekelőadás nem kötelezőből letudandó matinépenzum, 3) a gyerekelőadás meséje mese kell, hogy legyen – ahogy minden mesénél, itt sem szabad úgy mutatni a mesét, mintha valóság lenne. Ha ezeket betartjuk, akkor egy sikeres gyerekelőadásunk van.

A Komáromi Jókai Színház pedig, úgy tűnik, ismeri ezeket a szabályokat. Lázár Ervin *Szegény Dzsoni és Árnika* című meséjéből olyan zenés mesejáték készült, amilyen minden színház becsületére válna. A közismert, ma már a klasszikusok között számon tartott mesét Laboda Kornél – az előadás rendezője –, Faragó Zsuzsa dramaturg és Zombola Péter zeneszerző írta át színpadra, magával ragadó, dicséretes két órát hozva létre Komáromban, amelyből a második némileg élménydúsabb és mozgalmasabb, mint az első.

Az alkotók titka rém egyszerű: betartják a fenti három szabályt. Könnyedén – és a kisgyerekek számára is folyékonyan értelmezhető módon – játszatják egybe Apa és Ágika esti meséjét Östör király birodalmával, a két sík a lehető legtermészetesebb módon felelget egymásnak. A rendszer megteremtésében nagy szerepe van Gergely-Farnos Lilla óvodai játékok formavilágát idéző díszletének, illetve a Lisztópád Krisztina által tervezett, egyszerre kortalanul mesei, mégis mai („trendi”) ruháknak, nemkülönben az Újvári Milán tervezte mozgásoknak, amelyek egyszerre illusztrálják és narrálják a történetet.

Az előadás szerencsére és a lehető legjobb értelemben élő szövekként kezeli Lázár Ervin meséjét, nem átallnak rajongótáborot kanyarítani az Árnika királykisasszony kezére aspiráló völegényjelöltek mögé vagy éppen rappelő genggé transzponálni Ipiapacs rablóbandáját. A gyerekeknek nem egy poros múzeumban kell unatkozniuk, hanem egy élő, velük is kommunikáló történetet kísérhetnek el – s ezt meg is hálálják: ritkán van egy gyerekelőadáson olyan zajmentes közeg, mint amilyen a *Szegény Dzsoni és Árnika*t kíséri.

Szegény Dzsoni és Árnika - Tar Renáta, Mocos Attila

Miért? Erre is egyszerű a válasz: mert érdemes odafigyelni. A bölcsen játékra, figyelemre, szeretetre tanító mese érvényes, jelen idejű *esemény*é változik a gyerekek szemében, vagyis a következtetéseket nem rágja a szájukba a színház, hagyja, hogy megszeressék hőseinket, hagyja, hogy drukkoljanak Dzsoninak és Árnikának, hogy szeressék az atyai szeretettel telt Östör királyt és kissé szellelbélelt udvartartását – és ezeken keresztül jussanak el ahhoz, amit a mese jelenthet számukra.

Ehhez persze az is kell, hogy – a magyarországi gyakorlattal ellentétben – ugyanazok játsszanak a délelőtti gyerekelőadásban, akik az esti felnőtteknek szólóban is. Ez már önmagában is nagyszerű üzenet, hiszen azt jelzi, hogy a színház nem „megúszandó” kínfeladatként, hanem fontos művészi tevékenységként tekint a műfajra és a gyereknézőkre, és nem felejt el, hogy ők a jövő felnőtt nézői. Éppen ezért üdvös, hogy komoly alkotógárda hoz létre egy színvonalas előadást, mert az bizonyos, hogy a feladatot teljesítették. A mesélőt – és Östör királyt – alakító Mocos Attila alaphangütése pedig olyannyira közvetlen, bölcsességében természetes, hogy már önmagában atmoszférát teremt, s a társulat minden tagja értékes munkát végez: az Ágikát és Árnikát váltogató Tar Renáta, az önnön szabadságát szem előtt tartó Dzsoni szerepében Szabó Viktor, a Rézbányai Győzőként megható balettet előadó Majorfalvi Bálint, a stílusosan rappelő Ipiapacsot alakító Bernáth Tamás, az idilli – kissé dili – udvarban főszámlonként tevékenykedő Olasz István egyaránt. Rendkívül érdekes, amit Szabó Szvrcsek Anita mutat a

Százarcú boszorkány szerepében – hízelkedő, majd szívtelenül gonosz, majd szívdöglesztő, és a „mesealakok” közül egyetlenként kilép a szerepéből a színpadi valóságba, ami izgalmasan villant fel egy olyan lehetőséget, hogy Apának és Ágikának van valami köze ehhez a boszorkányhoz a való életben – kár, hogy az előadás nem gondolja végig ezt a felvetést, helyesebben a végén a varázsütésre jóvá változott boszi Apa kezét fogva dalol, ami azért némi magyarázatot igényelne – ebben a rendszerben a „csak” kissé egyszerűsített megoldásnak tűnik

Mindazonáltal az előadás sikere nem vonható kétségbe. Zárjunk egy szakértő véleményt idézve egyetértőleg – mögöttem egy négyévesforma kisfiú mondja kifelé menet az anyukájának: – „Eddig ez volt a legjobb! Ugye lesz még ilyen?”

Ugrai István

Szegény Dzsoni és Árnika - Szabó Viktor, Tar Renáta

<http://7ora7.hu/programok/szegeny-dzsoni-es-arnika-4/nezopont>